

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ghenadie Nicolaev,

Judecători – Petru Moraru, Nadejda Toma, Sveatoslav Moldovan și Maria Ghervas,

a judecat în ședință fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron și de părțile vătămate Osipenco Victor și Osipenco Gabriela împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui

Munteanu Ivan Ștefan, născut la 18 februarie 1952, originar și domiciliat în s. Ghelăuza, r-nul Strășeni, cetățean al R. Moldova

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 08.07.2009 - 04.01.2012;

Instanța de apel: 10.04. - 09.10.2012;

Instanța de recurs: 18.12.2012- 26.02.2013;

Instanța de apel: 26.03.- 19.12.2013;

Instanța de recurs: 28.07.- 21.10.2014;

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 04 ianuarie 2012, Munteanu Ivan a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. De către organul de urmărire penală, Munteanu Ivan a fost învinuit de faptul că el, la 04 septembrie 2008 aproximativ la orele 11⁰⁰, aflându-se în s. Ghelăuza, r-nul Strășeni, din intenții huliganice, fără careva motive, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, a urcat pe gardul care separă gospodăria sa de gospodăria cet. Munteanu Gheorghe și cu o deosebită obraznicie, adresând expresii injurioase față de cet. Osipenco Gabriela, Osipenco Victor și Munteanu Gheorghe, a aruncat în direcția ultimilor bucăți de cărămidă, în rezultatul cărui fapt a fost deteriorat automobilul de model „Mazda 626” cu n/î ST AO - 594, ce aparține lui Osipenco Gabriela, parcat în gospodăria lui Munteanu Gheorghe, iar cet. Osipenco Victor i-au fost cauzate vătămări corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Munteanu Ivan să fie condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei să-i fie suspendată condiționat pe un termen de 2 ani.

În argumentarea cererii de apel, procurorul a invocat că, probele administrate la dosar demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, iar instanța de fond a dat o apreciere eronată declarațiilor părților vătămate Osipenco G., Osipenco V. și a martorilor Șendrea N., Croitoru D., Tataru V., Pleșca V., Munteanu G. și Mardari N.

3.1. Părțile vătămate Osipenco Victor și Osipenco Gabriela, la fel au contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Munteanu Ivan să fie condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, argumentând că instanța nu a analizat cumulul de probe ce confirmă vinovăția inculpatului în cele imputate, iar în partea descriptivă a sentinței lipsesc temeiurile de achitare a inculpatului și probele au fost administrate cu încălcarea prevederilor legale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 octombrie 2012, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate de procuror și de părțile vătămate, cu menținerea sentinței fără modificări.

Instanța de apel a reținut că, învinuirea înaintată inculpatului nu și-a găsit confirmare, fapt dovedit prin probele anexate la dosar cum ar fi: declarațiile inculpatului Munteanu I.; părților vătămate Osipenco V., Osipenco G.; martorilor Munteanu T., Munteanu Gr., Pleșca V., Gratie E., Șendrea N., Croitor D., Tataru V., Gherasim V., Dunai N., Mardari N., Munteanu Gh. și Mardari E.

Instanța de apel a concluzionat, că instanța de fond corect a stabilit că martorii respectivi nu au relatat circumstanțe ce ar stabili vinovăția inculpatului, mai mult, aceste declarații nu puteau fi puse la baza unei sentințe de condamnare în situația în care ele nu coroborează și nu se completează cu materialele cauzei, inclusiv și de aceea că aceștia se aflau în relații ostile cu Munteanu Ivan și din start aveau o atitudine ostilă față de inculpat.

Martorii Mardari Efim, Dunai Nicolai nu au fost nemijlocit la locul comiterii infracțiunii, ei cunosc circumstanțele celor întâmplate din spusele părților vătămate și ale martorului Mardari Natalia, care de altfel nici ea nu l-a văzut pe inculpat, ci a auzit, cum el striga de după gard, din ograda sa, cu cuvinte necenzurate în limba rusă.

Faptul ce pune la îndoială veridicitatea declarațiilor părților vătămate și ale martorilor reiterate mai sus, sunt cele menționate de martorii Pleșca Vasile, Gratie Elena, Tataru Vasile, Gherasim Valentina, persoane absolut dezinteresate pe cauza dată, care au confirmat faptul, că la 04.09.2008, la orele dimineții și pînă la prînz Munteanu Ivan s-a aflat în orașul Strășeni și nu în s. Ghelauza.

Acest lucru a fost confirmat și de către Croitor Dorina, care a declarat, că la 04.09.2008, aproximativ la orele 09⁰⁰, la procuratură a venit Munteanu Ivan, care îl căuta pe procurorul N. Șendrea, ultimul de asemenea a confirmat faptul aflării lui Munteanu Ivan pe la 11³⁰ la Procuratura Strășeni.

Un alt temei menționat de instanța de apel, ce a pus la îndoială veridicitatea declarațiilor martorilor acuzării, este raportul polițistului de sector Dunai N. din 04 septembrie 2008, ce confirmă că la ora 11¹⁷, a fost primită informația prin telefon de la cet. Munteanu Gabriela, precum că vecinul Muntean I. face scandal (f.d. 3), în timp ce potrivit certificatului eliberat de procurorul Șendrea Nicu se confirmă faptul că la 04 septembrie 2008, Munteanu I. s-a aflat în Procuratura Strășeni de la ora 10⁰⁵ pînă la ora 14⁰⁰ (f.d. 208).

În opinia instanței de apel, motivele invocate de apelanți sînt neîntemeiate, deoarece instanța de fond corect și legal a stabilit că, fapta incriminată inculpatului nu a fost comisă de el, ci de o altă persoană, fapt confirmat în ședința de judecată de către martorii D. Croitor, N. Șendrea, V. Tataru, V. Gherasim, E. Gratie, V. Pleșca, care au confirmat, că în timpul comiterii pretinsei infracțiuni, la 04 septembrie 2008, de dimineață, ei l-au văzut pe inculpat în or. Strășeni în sediul Procuraturii, iar fotografiile automobilului de model „Mazda 626” cu n/î STAO 594 și raportul de expertiză medico-

legală nr. 272 din 13.11.2008, indică doar geamul spart și prezența leziunilor corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății, probe care nu indică direct la vinovăția inculpatului.

5. Procurorul, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, din motiv că instanța de apel nu a făcut analiza tuturor probelor prezentate de partea acuzării în apelul declarat și nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, referitor la faptul că vinovăția inculpatului Munteanu I. în comiterea infracțiunii imputate este dovedită prin cumulul de probe prezentat de partea acuzării, cărora, instanța de apel le-a dat o apreciere greșită și anume: declarațiilor inculpatului, a martorilor Șendrea N., Croitoru D., Tataru V., Munteanu Gh., Mardari N., Pleșca V., părților vătămate Osipenco V. și Osipenco G..

5.1. Părțile vătămate Osipenco V. și Osipenco G. de asemenea, au contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Munteanu Ivan să fie condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, deoarece examinarea cauzei în instanța de apel a avut loc în lipsa lor și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, mai mult, instanța de apel eronat a apreciat declarațiile martorilor Șendrea N. și Gherasim V..

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 februarie 2013, au fost admise recursurile ordinare declarate de procuror și de părțile vătămate, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La adoptarea soluției date, instanța de recurs a constatat că, instanța de apel nu a cercetat amănunțit aspectele învinuirii înaintate, încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului Munteanu Ivan, nu a apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și nu a motivat admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). De asemenea, instanța de apel a grupat o parte din probe, argumentând la general că ele nu confirmă vinovăția inculpatului, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se pronunțe asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunând temeiul respectiv și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată.

În această ordine de idei, instanța de recurs a mai reținut, că la examinarea cauzei în instanța de apel nu au fost respectate cerințele de judecare a apelului, astfel decizia fiind contrară prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2013, au fost respinse, ca nefondate, apelurile acuzatorului de stat și a părților vătămate Osipenco G. și Osipenco V., cu menținerea sentinței fără modificări.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că, instanța de fond în cadrul cercetărilor judecătorești minuțios și sub toate aspectele a examinat probele administrate în cauză și în baza unei analize și aprecieri ample a acestora, just a ajuns la concluzia că fapta nu a fost comisă de inculpat, acesta fiind corect achitat, deoarece atât în prima instanță, cât și în instanța de apel nu au fost prezentate probe pertinente și concludente ce ar demonstra vinovăția lui Munteanu Ivan în comiterea infracțiunii incriminate.

În acest sens, instanța de apel a menționat că nu poate statua, la fel ca și instanța de fond, că inculpatul se afla în s. Ghelăuza, r-nul Strășeni la 04 septembrie 2008, ora 11:00 din moment ce: datele din raportul polițistului contravin declarațiilor părților

vătămate în ce privește ora sesizării poliției; declarațiile părților vătămate Osipov G., Osipov V. și martorilor Munteanu Gh., Mardari E., Mardari N., sunt făcute de persoane cointeresate, or, s-a stabilit că între aceștia și inculpat există relații ostile; declarațiile părților vătămate și a martorilor acuzării se infirmă prin declarațiile martorului N. Dunai în ce privește înștiințarea ultimului de către Osipenco G. și Mardari E. despre acțiunile infracționale ale lui Munteanu I.; declarațiile lui Munteanu Gh., se combat cu declarațiile martorilor Munteanu Gr. și Donica T. în ce privește locul aflării lui Munteanu Gh.; martorii Tataru V., Pleșca V., Grosu. E., Gherasim V..

Declarațiile martorilor Șendrea N. și Croitor D. privind locul aflării procurorului Șendrea N., instanța de apel nu le-a admis, din motiv că acuzarea în nici un mod nu a dovedit că procurorul Șendrea N. a fost citat la 04.09.2008 pentru ora 11:00 în altă cauză și s-a aflat în incinta Judecătoria Strășeni pînă la ora 12:00, cu aproximație de 10-15 min., pentru a participa la amînarea cauzei penale, iar careva motive de a nu crede martorului Gherasim V., instanța de apel nu a stabilit, deoarece martorii Șendrea N. și Croitor D. au arătat la sosirea ei după venirea inculpatului.

În ce privește alibiul inculpatului, instanța de apel a conchis că, potrivit procesului verbal de cercetare la fața locului (f.d. 149, vol. II), se constată că inculpatul, dacă s-ar deplasa cu un mijloc de transport propriu, ar parcurge distanța în 30 de minute.

Deci, fizic este imposibil ca săvîrșind infracțiunea la ora 11:15 sau 11:17 în s. Ghelăuza, la 11:30 să te afli în biroul procurorului Șendrea N. și să ai deja scrisă jumătate de foaie, mai mult, inculpatul nici nu dispunea de mijloc de transport dar trebuia să parcurgă pe jos distanța de la Procuratura Strășeni pînă la piața Strășeni și de la s. Ghelăuza pînă acasă, fiind necesar mult mai mult timp decît cel stabilit și în procesul verbal de cercetare la fața locului.

La fel, Colegiul penal a conchis că nu a fost probat faptul că vătămarile corporale depistate la partea vătămată Osipenco Victor, în cadrul examinării și expertizei medico-legale, sunt în legătură cauzală cu presupusele acțiuni ilicite ale inculpatului.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că acuzarea nu a probat că anume inculpatul ar fi deteriorat automobilul de model „Mazda 626” ce aparține cu drept de proprietate lui Osipenco Gabriela, deoarece prin actul examinării mijlocului de transport nr. 507 cît și prin raportul asupra actului dat, se confirmă doar că automobilul menționat a fost deteriorat, precum și aprecierea costului acestor deteriorări, însă nu și natura apariției lor și timpul cînd acestea au fost cauzate.

8. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, deoarece la emiterea deciziei sale, instanța de apel nu a ținut cont de prevederile art. 414 Cod de procedură penală, precum și de explicațiile Plenului Curții Supreme de Justiție la pct. 14 al Hotărîrii nr. 22 din 12.12.2005 ”Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel” cu modificările ulterioare.

În acest sens, procurorul reiterînd motivarea Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din decizia adoptată la 26 februarie 2013, a invocat că, la emiterea hotărîrilor sale de achitare, instanțele de fond și apel, nu au apreciat corect probele prezentate de acuzare, expunîndu-se prematur asupra probelor, neelucidînd faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, adică conținutul probelor indicate au fost expuse în alt sens decît cel în care au fost declarate.

În ordinea de idei expusă supra, procurorul s-a referit la următoarele probe: declarațiile inculpatului, martorilor N. Șendrea, D. Croitor, V. Tataru, Gh. Munteanu, N.

Mardari, V. Pleșca, părților vătămate V. Osipenco, G. Osipenco, raportul de expertiză medico-legală nr. 272 din 13 noiembrie 2008, 6 fotografii ale automobilului ”Mazda 626,, cu n/î ST AO 594, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 19.05.2012.

8.1. Părțile vătămate Osipenco Victor și Osipenco Gabriela, fără a invoca vreun temei din cele 16 prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, au contestat cu recurs ordinar hotărârile pronunțate solicitînd casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului Munteanu I. în baza articolului incriminat în rechizitoriu.

În susținerea cerințelor sale, recurenții au invocat dezacordul său cu modalitatea de apreciere a probelor, menționînd că cauza a fost judecată cu grave erori de drept, inclusiv: examinarea cauzei a avut loc în lipsa părților vătămate; declarațiile martorilor au fost denaturate; instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel referitor la declarațiile martorilor, la proba pusă la baza deciziei de achitare – certificatul procurorului N. Șendrea care confirmă aflarea inculpatului în timpul săvîrșirii infracțiunii în Procuratura Strășeni precum și la falsificările declarațiilor martorului V. Gherasim.

10. Judecînd recursurile ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră, că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

10.1. Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, aceste temeiuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor declarate, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurenți.

Potrivit pct. 18 din Hotărîrea Plenului CSJ nr. 9 din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, *erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material*”.

Or, recursul, fiind a doua cale ordinară de atac, ce urmează a fi judecată la cel de-al treilea grad de jurisdicție, poate fi exercitat în limitele temeiurilor de casare concret și limitativ determinate, care vizează legalitatea hotărîrii pronunțate în apel și care sunt direct enunțate în art. 427 Cod de procedură penală, excepție fiind cazurile în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că, instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept prezente în speță și întemeiat a respins apelul declarat de procuror și părțile vătămate Osipenco G. și Osipenco V..

Deși, procurorul invocă ca temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, din conținutul recursului ordinar declarat, se observă că nu se argumentează ilegalitatea hotărîrii judecătorești din punct de vedere al erorii de drept comise la judecarea cauzei în apel, dar se referă la procedura de apreciere a probelor și la dezacordul său cu aceasta, considerînd că Munteanu I. a săvîrșit infracțiunea imputată.

10.2. Verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (vol. III, f.d. 76-81) și lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelurilor declarate de procuror și de părțile vătămate Osipenco G. și Osipenco V., a respectat întocmai prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind cercetate suplimentar în ședința de judecată și reflectate în procesul-verbal, fiind audiați pe viu inculpatul Munteanu I..

Colegiul penal reține că, instanța de apel, în baza probelor administrate de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la nevinovăția inculpatului Munteanu I. de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, din motiv că fapta incriminată nu a fost săvîrșită de inculpat.

Astfel spus, criticele formulate de recurenți, enunțate la pct. pct. 8., 8.1. ale prezentei decizii, prin care susține că Munteanu I. se face vinovat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și căroră instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 7., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

Totodată, referitor la argumentul părților vătămate Osipenco G. și Osipenco V., precum că „*examinarea cauzei a avut loc în lipsa părților vătămate*”, Colegiul penal, menționează că acesta este nefondat, deoarece potrivit procesului-verbal din 19 decembrie 2013 (f.d. 77, vol. III), instanța de apel, referindu-se la cererea părților vătămate (f.d. 67, vol. III), a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestora.

10.3. La fel, argumentele recurenților cu privire la aprecierea unilaterală și incorectă a probelor de către instanțele de judecată, nu au nici un suport legal deoarece, potrivit prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, *concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.*

Mai mult ca atît, în conformitate cu principiul contradictorialității în procesul penal, reglementat de art. 24 Cod de procedură penală, urmărirea penală, apărarea și judecarea cauzei sînt separate și se efectuează de diferite organe și persoane.

Instanța de judecată nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Funcția acuzării este pusă pe seama procurorului care intentează dosarul penal, înaintea învinuirii, susține acuzarea în instanțele de judecată.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru apărarea Dreptului Omului, sarcina probațiunii în ședința de judecată îi revine acuzatorului de stat, or, după cum sa menționat, funcția acuzării este pusă pe seama procurorului.

Curtea Europeană în cauza *Capean contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a statuat că, în domeniul penal problema administrării probelor trebuie să fie abordată

din punctul de vedere al art. 6 § 2 și se obligă, „inter alia”, ca sarcina de a prezenta probele să revină acuzării.

În speță, acuzarea a avut un rol pasiv în prezentarea probelor, or, omisiunile comise de procuror nu trebuie reparate în detrimentul persoanei acuzate.

În virtutea celor menționate, Colegiul penal lărgit menționează, că instanța de apel în decizia sa, s-a pronunțat argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel și verificându-le, făcând o analiză amplă și minuțioasă, a indicat din care motive nu a admis probele la care se referă partea acuzării, astfel, legal și întemeiat a adoptat o hotărâre de respingere a apelurilor procurorului și părților vătămate, concluzionând asupra legalității sentinței de achitare a inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Prin urmare, temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea soluției de achitare a inculpatului Munteanu Ivan de către instanțele de fond și de apel nu s-au constatat. Reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală și nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În consecință, se apreciază că nu există temeiuri legale pentru admiterea recursurilor ordinare declarate de procuror și de părțile vătămate Osipenco G. și Osipenco V. și potrivit legii, se impune respingerea acestora ca inadmisibile, cu menținerea hotărârii atacate.

11. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Constantin Miron și de părțile vătămate Osipenco Victor și Osipenco Gabriela împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2013, în cauza penală în privința lui **Munteanu Ivan Ștefan**, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, publicată la 19 noiembrie 2014.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecători

Petru Moraru

Nadejda Toma

Sveatoslav Moldovan

Maria Ghervas